

Kdo bude na zlatém mostě to pravé slovo znát,
zvítězí, kouzelná vílo.

Víš, že se nám s loňským sněhem ze zahrad
docela vytratilo?

Štěrka nespočetných cest nám nohy usmýkal.
Skáčíme po jedné nebem i rájem,
než s klíčem království přijde k nám dětem král
a všichni si společně hrajem:

Eniky beniky kliky bé.
Má křídla, kdo končí pádem.
Náprstník vroubí rubáš pro chudé
a tvoje srdce se na mou pečeť klade.

Můj milý, čas jít spát. Pojd' po špičkách,
hra skončila, co zbývá.
Košile vlají. Rodiče budí strach,
když dech nás dvou se slívá.

V Z Ý V Á N Í V E L K É H O M E D V Ě D A

Velký Medvěde, sestup, kosmatá noci,
huňáči v kožichu oblak, s prastarýma očima,
očima hvězd,
houštím se derou a třpytí
tvé pazoury a tlapy,
pazoury hvězd,
střežíme svoje stáda,
neboť máš mocná kouzla
a tvým zemdlým slabinám a špičákům
zpola vyceněným se nedá důvěřovat,
starý Medvěde.

Šiška: váš svět.
Vy: její šupiny.
Ženu je, kutálím
od jedlí na počátku
k jedlím na konci,
očichám, zkusmo skousnu
a zmáčknou v prackách.

Třeste se nebo netřeste!
Přispějte do měšce svou mincí
a k tomu dejte slepci dobré slovo,
že Medvěda drží na provaze.
A dobře okořeňte jehněčí.

Kdyby se Medvěd urval,
vrhne se po všech šíškách,
které kdy spadly z jedlí,
olbřímích, okřídlených,
svržených z ráje.

M Ů J P T Á K

Cokoli se stane: zpleněný svět
klesá zpět do soumraku,
lesy mu podají doušek na usnutí
a z věže, kterou strážný opustil,
pokojně a pevně civí soví oči.

Cokoli se stane: ty svůj čas poznáš,
můj ptáku, závojem se zastřeš
a mlhou až ke mně dolétneš.

Hledíme ostražitě – v oparu přebývá havět.
Na můj pokyn vyrazíš
a v jeden chumel zvíříš peří i srst –

můj druhu v boji, šedivý jak led, má zbrani,
s ozdobou pera, jež je jedinou mou zbraní!
Můj jediný šperk: tvůj šlojír a tvé pero.

I když mi v reji jehličí
pod stromem hoří kůže
a keř po mém boku
mě dráždí pepnými lístky,
když se mi kadeř svíjí,
vlní a po vláze prahne,
stejně mi hvězdna suť padne
rovnou do vlasů.

Č E C H Y L E Ž Í U M O Ř E

Když domy jsou zde zelené, překročím ještě práh.
Když mosty se zde nechvějí, naleznu pevný bod.
Marná-li navždy lásky snaha, pak tady promarním ji ráda.

A nejsem-li to já, pak je to někdo skoro jako já.

Zde se mnou slovo hraničit smí v pokoji a míru.
Když Čechy leží u moře, uvěřím ještě mořím.
Jestliže mořím uvěřím, pak začnu doufat v zem.

A jsem-li to já, pak je to každý, kdo je tolik co já.
Já pro sebe nic nežádám. Chci už jen ke dnu jít.

Padnout až na dno moře, kde naleznu zas Čechy.
Zdeptaná, zbitá, na dně, procitám bez obav.
Nyní to do dna znám a nemůžu se zmarnit.

Přistupte blíž, vy Češi, matrózi, přístavní děvky, vy
všichni
nezakotvenci. Netoužíte být bohémy, vy z Ilýrie,
vy z Verony a Benátek? Hrajte své komedie k smíchu

a přitom k pláči. Zmylte se nastokrát, jak já
se mýlila a v zkouškách neobstála,
a přece obstála, poprvé, pokaždé.

Jak obstály i Čechy a v jeden krásný den
je obdařili mořem – teď leží u vody.

Já ještě hraničím se slovem, s druhou zemí,
hraničím, zlehýnka, teď se vším čím dál víc,

já bohém, tulák, Čech, co nemá nic a nic ho nedrží,
než schopnost vidět z moře, jež je sporné, svou vyvolenou
zemí.